

מול הבן על ארון הבן הונחו זרי פרחים ותמונה. האב רצוץ מיגון ובכי, עלה על המשאית והתיישב ליד ארון בנו. כך ליווה אותו עד חלקת הקבורה בהר המנוחות

האב בקבר סאלח רחמים לא יכול היה לעמוד מן הצד, פרץ את שרשרת משמר הכבוד, השתסח על ארון בנו נורי, שני חיילים מוציאים אותו החוצה.

מבט אחרון הארון כבר הורד, שלט-עץ נושא את השם וגיל ההרוג. לפני שהעפר יכסהו לעולם, מעיפה האם מבט אחרון.

האח המתעלף הבכי, הכאב והיילות היו קשים מדי עבורו. אחות מגן-דיויד אדום מרחיקה את הקהל, מגישה לו עזרה ראשונה. למעלה מעשרים איש התעלפו.

אם ובנה לרגלי ארון בנה, הציבה האם את תמונתו. הקי בורה החדשה העלתה בלבה את הכאב והאבל בכל כוחם האכזרי, כאילו רק יתנה נלקח ממנה בנה האהוב והיקר.

האשה בשקט עומדת האלמנה ומבכה את בעלה, כשידה נאחזת בארונו. היא, כשאר המתאבלים, הם קרבנות המלחמה האמיתיים.

- והקהל הם באו להיפרד מיקיריהם, ולא שמעו את נאום ההספד. אב שכול תחתיו, מיבב בכי. בשבילו אין נחמה. הספדים והערכות, עד כמה שיהי חסרי ערך הם בפני האבדה הנוראה. אין כל נימוק שיעמוד בפני הכאב שבאוגדן הנפש

הנואם בקול עייף מקריא ראש הממשלה דויד בן-גוריון את נאומו, בו ניסה לנחם את המשפחות השכולות על אבדן הנפשות היקרות. לא הרחק ממנו נראה ראש המטה הכללי משה דיין. מאחוריהם נדחקים הקרובים האבלים, שהתקשו למצוא נחמה לאבדתם.